

NICHOLAS SPARKS

Met hart en ziel

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Jeremy Marsh zat tussen het studiopubliek met het gevoel dat hij behoorlijk opviel. Hij was maar een van het handjevol mannen dat op die middag half december aanwezig was. Hij had zich natuurlijk in het zwart gestoken, en met zijn donkere, golvende haar, lichtblauwe ogen en modieuze baard van drie dagen zag hij er op en top New Yorks uit. Terwijl hij de gast op het podium bestudeerde, lukte het hem ook om steelse blikken op het aantrekkelijke blondje drie rijen voor hem te werpen. Voor zijn beroep was het vaak nodig om verscheidene taken te combineren. Hij was een onderzoeksjournalist die met een verhaal bezig was, en het blondje hoorde gewoon bij het publiek; toch moest het de professionele waarnemer in hem wel opvallen hoe aantrekkelijk ze eruitzag in haar topje en spijkerbroek. Dat wil zeggen, in journalistiek opzicht.

Hij bande de gedachte uit zijn hoofd en

probeerde zijn aandacht weer op de gast te richten. Die vent was te belachelijk voor woorden. Jeremy vond dat de paragnost, die beweerde stemmen van gene zijde te horen, er in het felle licht van de televisielampen uitzag alsof hij last van verstopping had. Hij had een valse intimiteit aangenomen, deed net alsof hij ieders broer of beste vriend was, en kennelijk beschouwde een ruime meerderheid van het overweldigde publiek – onder wie het aantrekkelijke blondje en de vrouw die door de gast werd aangesproken – hem als een geschenk uit de hemel zelf. Wat klopte, dacht Jeremy, omdat dat altijd de plek was waar de dierbare overledenen terechtkwamen. Geesten van gene zijde waren altijd omgeven door een fel, hemels licht en er hing altijd een aura van vreedzaamheid en rust om hen heen. Jeremy had nog nooit van een medium gehoord dat contact had met de andere – hetere – plek. Een dierbare overledene vertelde bijvoorbeeld nooit dat hij aan een spit geroosterd werd of in een ketel met motorolie gekookt werd. Maar Jeremy wist dat hij cynisch zat te doen. En bovendien, moest hij toegeven, was het best een goed programma. Timothy Clausen was goed – heel wat beter

dan de meeste kwakzalvers over wie Jeremy in de loop der jaren geschreven had.

‘Ik weet dat het moeilijk is,’ sprak Clausen in de microfoon, ‘maar Frank zegt dat het nu tijd is dat je hem loslaat.’

De vrouw die hij op zo’n meelevende toon toesprak, zag eruit alsof ze op het punt stond flauw te vallen. Ze was in de vijftig, droeg een blouse met groene strepen en had rode krullen die alle kanten uitstaken. Ze hield haar handen zo stijf op borsthoogte ineengeslagen dat haar knokkels wit zagen van de druk.

Clausen zweeg even en bracht zijn hand naar zijn voorhoofd, terwijl hij nog meer informatie van ‘gene zijde’, zoals hij het noemde, haalde. In de stilte boog het publiek zich collectief naar voren. Iedereen wist wat er nu zou komen; dit was de derde persoon die hij vandaag uit het publiek had gekozen. Clausen was, niet verbazingwekkend, de enige gast in de populaire talkshow.

‘Herinnert u zich nog de brief die hij u gestuurd heeft?’ vroeg Clausen. ‘Voor hij overleed?’

De vrouw snakte naar adem. De studiomedewerker hield de microfoon nog dicht bij haar gezicht, zodat iedere televisiekijker haar

goed zou kunnen verstaan.

‘Ja, maar hoe kunt u weten dat –’ stamelde ze.

Clausen liet haar niet uitspreken. ‘Weet u nog wat erin stond?’

‘Ja,’ zei de vrouw met schorre stem.

Clausen knikte, alsof hij de brief zelf geschreven had. ‘Het ging over vergeving, hè?’

Op de bank keek de presentatrice van het programma, de populairste middagtalkshow van Amerika, van Clausen naar de vrouw en weer terug. Ze keek verbaasd en tegelijkertijd tevreden. Mediums waren altijd goed voor de kijkcijfers.

Jeremy zag dat terwijl de vrouw in het publiek knikte, de mascara over haar wangen begon te stromen. De camera’s zoomden erop in om het nog duidelijker te laten zien. Dagtelevisie op haar dramatische best.

‘Maar hoe kunt u...?’ herhaalde de vrouw.

‘Hij had het ook over uw zus,’ mompelde Clausen. ‘Niet alleen over zichzelf.’

De vrouw keek Clausen strak aan.

‘Uw zus Ellen,’ voegde Clausen eraan toe, en naar aanleiding van die ontboezeming slaakte de vrouw ten slotte een schorre kreet. De tranen spoten uit haar ogen als uit een

sproeier met een tijdschakelaar. Clausen – gebruind en goedverzorgd in zijn zwarte pak en ieder haartje op zijn plaats – bleef knikken als zo'n hond met een deinende kop die je op het dashboard zet. Het publiek staarde in doodse stilte naar de vrouw.

‘Frank heeft iets voor u achtergelaten, hè? Iets uit uw verleden.’

Ondanks de warme studiolampen leek de vrouw zelfs te verbleken. Jeremy zag in de hoek van de studio, buiten het bereik van de camera's, de producer met zijn geheven wijsvinger helikopterkringetjes draaien. De reclame kwam eraan. Clausen keek bijna onmerkbaar in die richting. Het leek niemand anders dan Jeremy op te vallen en hij vroeg zich vaak af waarom kijkers nooit twijfels hadden over het feit dat het contact met de wereld der geesten zo perfect tussen de reclameblokken ingepast kon worden.

Clausen ging verder. ‘Dat niemand anders zou kunnen weten. Een of andere sleutel, hè?’

Het gesnik ging voort terwijl de vrouw knikte.

‘U had nooit gedacht dat hij hem zou bewaren, hè?’

Oké, dit gaat de doorslag geven, dacht Jere-

my. Een nieuwe ware gelovige meldt zich.

‘Hij is van het hotel waar u tijdens uw huwelijksreis heeft gelogeed. Hij had hem daar gelegd zodat u, wanneer u hem vond, herinnerd zou worden aan de fijne tijd die u met elkaar hebt doorgebracht. Hij wil niet dat u met pijn aan hem terugdenkt, omdat hij van u houdt.’

‘Oooo...’ hilde de vrouw.

Of iets dergelijks. Misschien was het een kreun. Vanaf de plek waar hij zat kon Jeremy het niet goed zeggen, omdat de uitbarsting onderbroken werd door een plotseling, enthousiast applaus. Ineens werd de microfoon met een ruk weggetrokken. Camera’s zoomden uit. Nu haar moment in de schijnwerpers afgelopen was, zakte de vrouw in het publiek in haar stoel ineens. Precies op dat moment stond de presentatrice op van de bank en keek in de camera.

‘Bedenk dat het echt is wat u ziet. Geen van deze mensen heeft Timothy Clausen ooit eerder ontmoet.’ Ze glimlachte. ‘Straks zijn we terug met nog een contact met de andere wereld.’

Nog meer applaus, terwijl het programma onderbroken werd voor de reclame, en Jere-

my leunde achterover in zijn stoel.

Als onderzoeksjournalist die bekendstond om zijn belangstelling voor de wetenschap, had hij zijn beroep gemaakt van het schrijven over dit soort mensen. Over het algemeen genoot hij van wat hij deed en was hij trots op zijn werk, dat hij zag als een waardevolle maatschappelijke bijdrage, op een beroep dat zo bijzonder was dat de rechten ervan – de vrijheid van meningsuiting – in de grondwet van de Verenigde Staten van Amerika waren vastgelegd. Voor zijn vaste column in *Scientific American* had hij Nobelprijswinnaars geïnterviewd en de theorieën van Stephen Hawking en Einstein in leekentaal uitgelegd. Bovendien was hij de man die ooit het publieke debat had aangezwengeld dat ertoe leidde dat de Voedsel- en Warenautoriteit een gevaarlijk antidepressivum van de markt haalde. Hij had uitgebreid over het Cassini-project, de ondeugdelijke spiegel op de lens van de Hubble-ruimte-telescoop, geschreven, en was een van de eersten geweest die de koude fusie-experimenten in Utah openlijk als oplichterij betitelde.

Helaas, hoe indrukwekkend het ook klonk, zijn column leverde niet veel geld op. Het was het freelance werken waar hij het grootste

deel van zijn rekeningen van betaalde, en net als alle freelancers was hij altijd aan het sappen om met verhalen te komen waar uitgevers van tijdschriften en kranten belangstelling voor zouden hebben. Zijn terrein was uitgebreid naar 'alles wat ongewoon is', en de afgelopen vijftien jaar had hij onderzoek gedaan naar helderzienden, paragnosten, gebedsgenezers en mediums. Hij had oplichters, bedriegers en vervalsers ontmaskerd. Hij had spookhuizen bezocht, naar mysterieuze wezens gespeurd en de oorsprong van broodje-aapverhalen geprobeerd te achterhalen. Hij was niet alleen van nature een sceptisch mens, maar hij bezat ook de zeldzame gave om moeilijke wetenschappelijke begrippen op zo'n manier uit te leggen dat de gemiddelde lezer ze begreep, en zijn artikelen waren in honderden kranten en tijdschriften over de hele wereld verschenen. Het op wetenschappelijke wijze ontmaskeren, vond hij, was nobel en belangrijk, ook al waardeerde het publiek het niet altijd. De post die hij ontving na de publicatie van zijn freelance-artikelen, was regelmatig doorspekt met woorden als 'idiot', 'debiel' en, zijn persoonlijke favoriet, 'kontlikker van de overheid'.

Onderzoeksjournalistiek, zo was hij tot de ontdekking gekomen, was een ondankbare bezigheid.

Terwijl hij dit fronsend zat te overpeinzen, keek hij naar het publiek dat opgewonden zat te kletsen, en vroeg zich af wie als volgende uitgekozen zou worden. Jeremy wierp nog een steelse blik op het blondje dat in een spiegelkje zat te kijken of haar lippenstift nog goed zat.

Jeremy wist al dat de mensen die door Clausen uitgekozen werden niet officieel deel uitmaakten van de act, ook al werd Clausens optreden van tevoren aangekondigd en hadden mensen als wilden gevochten om kaartjes voor het programma te bemachtigen. Wat natuurlijk betekende dat de zaal vol zat met mensen die geloofden in leven na de dood. Voor hen was er niets mis met Clausen. Hoe kon hij anders zulke persoonlijke dingen over vreemden weten, als hij niet met geesten praatte? Maar net als bij iedere goede goochelaar die zijn repertoire perfect uit zijn hoofd kende, bleef de illusie een illusie, en net voor het programma had Jeremy niet alleen uitgeknobbeld hoe hij het voor elkaar kreeg, maar had er ook nog eens het fotografische bewijs van.